

Priča o Frenki i Džoniju uskoro na “daskama”: Ejdžizam je bolest koja je poharala svet

Frenki i Džoni jedan je od onih kulturnih filmova Gerija Maršala. Komad Terensa Mek Elija je sa druge strane lascivna kamerna komedija koja to nije. Uzevši za otklon godine u kome je odlučeno da se postavlja na daske koje život znače, adaptacija je bila radikalnija nego što je to na početku promišljano

Piše Jelena Paligorić

Datum: 10/04/2016

Frenki i Džoni jedan je od onih kulturnih filmova Gerija Maršala. Sa Al Paćinom i Mišel Fajfer u naslovnim ulogama, ovaj film nije film međaš već nešto što su jednostavno svi gledali, makar na nekoliko minuta, makar nekad uhvaćen na televiziji. Taj film sigurno nije savršen, kao što nije onakva ljubavna priča ili romantična komedija koja će svoju ekspanziju doživeti tokom devedesetih godina na anglo-saksonskom govornom području.

Komad Terensa Mek Elija je sa druge strane lascivna kamerna komedija koja to nije. Uzevši za otklon godine u kome je odlučeno da se postavlja na daske koje život znače, adaptacija je bila radikalnija nego što je to na početku promišljano.

Frenki i Džoni su pre svega usamljeni ljudi u svojim četrdestim, mada do kraja nikad nismo sigurni zapravo koliko oni imaju godina. To nije ni važno.

Ejdžizam je bolest koja je poharala svet. Ako više nismo mladi, ne postojimo. Ljubav prestaje, makar u onom izvornom obliku svoje spontanosti, da se kreće, pomera, bude grotlo postanja.

Krijemo svoje ožiljke, kako fizičke tako i mentalne. Zaljublivanje je pretvoreno u formu, ili u grubu razmenu telesnih tečnosti.

Da li verujemo ljudima koji se zaljube u četrdesetim ? Ismevamo ih olako, zaboravljamo koliko je teško biti iskren i voleti.

Frenki i Džoni su na prvi pogled, obične kolege sa jako loše plaćenog posla koji se odluče da izađu na dejt. Na drugi pogled, njih dvoje odluče da bace svoju usamljenost kroz prozor i prevaziđu svoje najveće strahove. Njihova hrabrost je zapravo u puštanju bivših života i pokušaju da se više ne boje. Ono što je zanimljivo za njih je što oni nisu likovi koji žele trenutno zadovoljenje, iako priča na mahove odaje taj utisak.

Oni se guše u sopstvenoj usamljenosti u htenjima da budu nešto bolje od običnih radnika u ugostiteljskom objektu. I oni su možda hteli više, ali je život uradio nešto drugo, raspodelio karte u pogrešne ruke.

Frenki i Džoni su likovi romantične komedije koji su marginalci. Kao što je danas, naše društvo na marginu stavilo ovaj žanr kao nedovoljno umetnički, a ljubav poistovetilo sa patetikom. Rad na predstavi bio je uzbudljiv, prepun učenja o tome kako se koji likovi jednostavno - zaljubljuju. Kad se to desi ? Kako se to tačno desi ? Koje su prepreke ? Rad na ovoj predstavi vratio je veru u ljubav, čak i kad mislite da ste promašili život.

Premijera predstave održaće se 15.aprila u Narodnom pozorištu u Beogradu. Kostim i scenu uradila je Vanja Popović, kompozitori Matija Anđelković i Marko Marić. Naslovne uloge tumače Sloboda Mićalović i Igor Đorđević, u režiji Tee Puharić.